

Жалниятъ на сѣпата животь.

Влачена отъ много болки,

Блуждающа сѣнка въ Андъ ;

Цвѣтътъ на лицето ви ми убѣгва

И звуковетъ ви само чувамъ.

Купете ми цвѣтъята, пріатели !

Чуйте какъ вы съ плачь молижтъ,

Зоважъ ви милитъ създаніа

Като съ челоуѣчески уста.

« Нѣжнытъ цвѣтъя са развалятъ »

« И вѣнжътъ отъ дыханьето на сѣпата »

« Ный смы даръ на свѣтлината »

« Тя е чедо на нощъ-та. »

« Отъ рѣцѣтъ на сѣпата ны спасете »

« Насъ бисеритъ на сутринъ-та, »

« Видящи вый са радвайте »

« На прекраснытъ цвѣтъя. »

Купете цвѣтъята на странната ;

Зла буря ма гони,

Люта сѣдѣж ма е отнела

Отъ отечественнытъ горы ! (а)

— Една китка тамъянуга ми си длѣжна, любезна Недіе, рече Главкъ като разбута множеството и хвърли въ кошницата нѣколко монеты ; гласътъ ти ми са види сега по пріятенъ.

Щомъ момичето чу гласа на Аѣниянина, пристѣпи една стѣпка и са спрѣ ; и цвѣтътъ на срамежливостъта облѣ шіята, странитъ и челото ѝ, знакъ че кръвообращаньето станѣ по бързо.

— Ты са върнѣж слѣдователно ! отговори тя съ тихъ гласъ, а по-слѣ, като че говореше на себеси, рече : « Главкъ са завърнѣж ! »

— Да, любезно момиче, отъ нѣколко дни са намѣрвамъ въ Помпея. Градината ми има нужда, какъто и отпреди, отъ твоята помощъ. У-трѣ ще додешъ, са надѣѣж ; и не забравѣй че нещѣ въ къщата си вѣнцы, ако не сѣ оплетены отъ твоитъ рѣцѣ, любезна Недіе.

Усмихнѣж са отъ благодареніе безокото момиче, но не отговори, и Главкъ, като си накости гърдытъ съ избранытъ цвѣтъя, отиди си презъ множеството безъ да помысли друго повече.

(а) Молимъ читателитъ да ны извинѣжтъ, ако въ превода на хубавата тѣзи пѣсень ный предпочетохмы да пожертвуваме формата на съдържаніето. — Прев.